Ч. 79. Середа 11 (24) цьвітня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справи парляментарні. — Делькассе в Петербурзі. — З полудневої Африки. — Фінансове положене Анґлії. — Вісти з Хіни.)

Віденьский Fremdenblatt пише: Вчера пополудни зібрала ся зелїзнича комісия для дальших нарад над інвестицийним предложенєм. Комісия буде радити також в середу, а повних засїдань палати буде в сім тиждни в наслідок того лише три. В тиждни відбудуть ся також конференциї провідників сторонництв для уложеня проґрами праць парляменту. Приспішенє переговорів в тій справі конечне, коли сесия має виповнити свою задачу. — На вчерашнім засїданю комісиї міністер зелїзниць п. Віттек повідомив, що правительство ще в сім тиждни предложить закон о будові водних доріг. — На нинїшнім засїданю палати послів, предложить Шенерер і товариші внесенє, взиваюче правительство, аби предложило закон о введеню нїмецкого язика, яко язика державного, палати послів і войска. Заведенє державного язика в Австриї має бути так само забезпечене законом, як зроблено на Угорщинї з язиком мадярским. Закон має відносити ся до всїх країв з виємком Галичини, Дальматії і Буковини.

О подорожи француского міністра заграничних справ Делькассого пише Figaro в статї, інспірованій правительством, що националїстичні дневники ширять зовсїм ложні вісти про цїль подорожи міністра. Делькассе їде до Петербурга, щоби порозуміти ся в справі згідного дїланя обох союзних держав в квестиях, які нинї на першім плянї. Цар бажає почути погляди Делькассого в богато справах. — В суботу пополудни міністер виїхав з Парижа. До Петербурга прибув вчера і буде нинї на ґалевім обідї у француский амбасадї. Міністер забавить в Петербурзї до суботи і відтак верне до Парижа.

Анґлїйскі часописи вигадали таку вість: На півночи Трансвалю в ґірскій околици, не здобутій ще Анґлїйцями, в місточку Лїденбурзї зїхали ся на нараду: Ораньский президент Штайн, заступник Кріґера в трансвальскім правительстві Шальк-Бурґер, вожди Бота, Девет і другі знатні Бури та урадили занехати веденє правильної війни, бо вже не стало средств до єї веденя. Натомісь поручено Бурам, щоби вели з Анґлїйцями партизантску війну з поколїня на поколїнє без упину і без кінця. Відозва до народу заявляє дальше, що правительство розвязує ся, щоби на случай зловленя котрого з єго членів, єго заява супротив Анґлїйців не мала жадного значіня, анї обовязуючої сили. Відтак Бури розсадили свої гармати, як непригідні до партизантскої війни, а полководцї Бота, Девет і Делярей перекрали ся зі своїми ватагами до Оранії, де Анґлїйцї мають мало війска і там розпочали нову ловлю за анґлїйскими зелїзницями і патролями. — Анґлїя зачинає латати свої фінанси, підтяті великими видатками на африканьску війну. Розпочинаючи війну, анґлїйске правительство не припускало, що війна буде так довго тревати і що она вичерпає фінансові сили Анґлїї. Правительство гадало також, що кошти війни стягне з забраних Бурам територий. Тимчасом кінця війни не можна навіть предвидїти і замісь стягати вже контрибуцию на покритє дотеперішних видатків, правительство мусить старати ся о нові кредити. Не може також бути бесїди о тім, аби Анґлїя коли небудь стягнула собі кошти війни з Бурів, бо їх край так знищений, що не лише не дасть нїякої контрибуциї, але ще буде потребувати державної помочи, аби піднести ся з руїни. Анґлїя мусить думати о тім, аби гроші потрібні на дальше веденє війни і на покритє пороблених вже воєнних видатків видушити з самої Анґлїї. Дефіцит в буджетї викликаний війною виносить 55 мілїонів фунтів штерлїнґів; війна коштувала доси 153 мілїонів фунтів. На покритє дефіциту буде затягнена трансвальска позичка в висотї 30 мілїонів фунтів.

Kolnische Ztg. доносить з Пекіну: Головна кватира союзних войск заповідає близьке закінченє слїдства о причинах пожару в цісарскій палатї. Підложенє огня здає ся виключене. Огонь займив ся в одній кухни і розширив ся скоро і з дуже великою силою. — Двох нїмецких вояків найдено коло Паотінфу убитих ворохобниками. — Дальше доносить та сама ґазета: Переговори з хіньскими повновластниками поступають вдоволяючо. Комісия для фінансових справ закінчила працю і дожидає дальших вказівок своїх правительств.

---

4)

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЗАПИС.

(З анґлїйского — Г. Марвеля.)

(Дальше).

Очевидно, що від сеї хвилї не було що сестрі думати о спаню. Решту ночи перевела на тім, що кождої пів години перешукувала цїлий дім від гори до долини, бо в ній зродило ся пересьвідченє, що злодії все ще десь близько чатують, може навіть в коміорцї, або де за якою запавісою.

Рано, як я надїяв ся, прийшов лист від сер Джорджа Денверса, котрого зміст досить мене здивував. В незвичайно сердечних словах дякував менї за ласку, що я приймив на себе таку тяжку відвічальність, в справі менї цїлком чужих людий, і кінчив горячою просьбою, аби я єго ще таки того самого дня відвідав в Сток Моретон, аби він і єго син, котрого суджена перебуває також у них, могли пізнати пана, котрому мають тільки завдячувати. Додав, що єго старший син Черльс ще того самого дня приїде означеним поїздом до Льондона, і що він єму поручив ждати на двірци на мене і в дорозї мене супроводити, колиби очевидно я всьпів так скоро до них вибрати ся.

Я рішив сейчас поїхати, зателєґрафував о тім до сер Денверса, і почав дорогі камені вибирати з пушки. Жені, що нї на хвилю не переставала висказувати ріжних здогадів о подіях минувшої ночи, аж скричала, коли побачила, як я обтрілую мішочок з листків чаю.

— Боже! Ті злодії були би могли єї взяти, колиб лише були знали, де она стояла!

Ну, они не знали, бо я нїколи о тім не говорив. Але я все таки в души погадав собі, що лїпше їх було на ніч не лишати в кухни, бо Жені заєдно повтаряла, на яку небезпечність були они там виставлені.

Кілька годин опісля їхав я зелїзницею до Сток Моретон, сидячи в однім купе разом з Черльсом Денверсом.

То був хороший молодець, але з блїдим лицем і якийсь немов утомлений, як більшість молодих людий в наших часах. Але вскорі я пересьвідчив ся, що тої утоми він не удавав, а була она цїлком природна.

— Отже Ральфови припала в участи та спадщина? — спитав рівнодушно, коли ми по звичайних товариских вічливостях представили ся і запізнались. — Ах, як ті поважні люди нинї на сьвітї находять щастє! Коли я послїдний раз о нім чув, удалось єму наклонити одиноке майже совершенне сотворінє, що заручила ся з ним, а єго тїтка, леді Марі Кенінґем, котру також пізнаєте нинї у нас, робила деякі неясні натяки на своє завіщанє і ось минув ледве тиждень а провидінє доповнює єго вже й так повну чашу щастя записом дорогоцїнностий, вартости ....?

Черльс отворив при тім трохи свої сонні очи і поглянув на мене питаючо.

— Як високо они оцїнені? — спитав, коли я не дав відповіди.

Я не мав о тім нїякого понятя, але здвигнув плечима і зробив дуже мудрий вид.

— Оцїнені на казочну суму! — доповнив він, і знов примкнув очи.

— Ах, колиб они були менї дістались, як скоро і з якою радостию був би я пересьвідчив ся о їх правдивій вартости! О, они були би мусїли бути моїми, коли би сьвяте право первородства було в тім случаю пошановане. Сер Джон не мав ще приємности лично мене пізнати, але менї здає ся, що мусїв щось чути злого о мнї, і хоч то очевидно цїлком неправда, але єго склонило поминути мене при наслїдстві. Яка наука. Мій отець і моя тїтка Марі все звертають мою увагу в такий ніжний спосіб на ріжницю межи мною а Ральфом. Я сам хотів би бути таким добрим молодцем, як Ральф, бо здає ся, що то справдї користнїйше для пізнїйшого житя. — Але, пане полковнику Міддльтон, мушу вам відкрити сумну правду, що мене уважають в родинї за паршиву вівцю.

— Справдї, дійстно? — замітив я, трохи немило дійманий.

— Я не згадував би перед вами о тій обставинї, коли би не був певний, що сейчас по вашім приїздї она сама кине ся вам в очи. Тому я хочу моїх свояків упередити.

— Мене виховували для поважного, статочного житя — почав з найбільшою байдужностию, немов би оповідав о річи, котра єго цїлком а цїлком не обходить — але я не остав ся на тій добрій дорозї — по части задля невиносимого товариства, яке я на ній найшов, іменно товариства моєї тїтки Марі, котра на

Новинки.

Львів дня 23 го цьвітня 1901.

— **З Станиславова** пишуть: В пятницю (19) вечером прибув сюди Впресоєв. Митрополит Андрей Шептицкий в цїли уложеня і підписаня акту дарунку своєї цїнної бібліотеки для епархії станиславівскої. При сїй нагоді починив Впресоєв. Митрополит ще инші записи, а між ними на удержанє бібліотекаря для згаданої бібліотеки в сумі 500 кор. річно, котрим поставлено II. сотрудника катедрального о. Шмериковского. По підписаню актів фундацийних відбув ся в честь Впресоєв. Митрополита галевий обід, в котрім між иншими взяв участь радник Двора п. Прокопчиц.

— **Директор почт і телеграфів** п. Сефорович, виїхав в справах урядових до Відня. Управу дирекциї почт обняв старший радник почтовий п. Габерле.

— **Небезпечного пташка,** злодія Лозїньского, котрий утїк з войскового арешту, зловлено в Заболотові. Злодій той обікрав в Снятині філїю „Народної Торговлї“.

— **Зухвала безличність злодія.** Якийсь Станислав Гречило казав вчера арештувати на улици судового возьного, Михайла Куциняка, за нападованє его на улици. Приведений на полицию Куциняк ось що розповів: Д. 3 с. м. прийшов був до него якийсь чоловік в мундурі урядника від зелїзниці, а тим був Гречило, і сказав єму, що з порученя Павла Подруцкого, котрий тепер за голосну свого часу крадїж у Вчеляка сидить в криміналї, іде шукати тих гроший, що той Подруцкий десь сховав. Отже в тій цїли витуманив Гречило від Куциняка верхну одежину, камизельку і капелюх, і як пішов, то Куциняк вже більше его й не бачив, аж вчера пізнав его на улици і домагав ся віддапя своїх річий, але Гречило виппер ся всего та ще й казав его арештувати. Але ось що за зухвала безличність злодія: він явив ся в поліциї і особисто обжаловував Куциняка о нападованє на улици. Комісареви інспекцийному цїла та справа видала ся підозріною, а коли ще й жінка Куциняка та й ще один возьний пізнали в Гречилї того самого чоловіка, що взяв річи від Куциняка, зроблено дома у Гречили ревізию, при котрій знайдено часть мундуру урядника від зелїзниці. Показало ся, що Куциняк праву говорив, а Гречило, коли его приперли, признав ся, що не називає ся Гречило лиш Антін Хлюпка. Дальше показало ся, що то той сам злодюга, котрий перед кількома днями був в Станиславові, де у якогось із служби зелїзничої украв книжочку каси ощадности, а зелїзничого самого вивабив до Солотвини по якусь спадщину. Жінка того слуги зелїзничого, перед котрою Хлюпка говорив, що єсть урядником при зелїзници в Живци і первим братом еї мужа, донесла перед кількома днями до львівскої поліциї, що еї чоловік виїхавши з якимсь мантїєм щез десь без вісти. Отже може бути що в руки поліциї попав ся не лиш зухвалий злодій але може й убийник.

— **Про огонь в Ясенові,** повіта брідского, доносять нам: Огонь вибух д. 17 с. м. в ночи около 2 год. у господаря Микети Павлишиного, і знищив хату та всї будинки господарскі разом зі збіжем в них та всякими запасами і знарядами. Крім того погоріло ще 17 господарів, а то: Дмитро Татарчиньский, Никола Дворановский, Федько Козминьский, Тимко Сокіл, Гриць Козминьский, Семко Борис, Дмитро Повідайко, Паранька Шарап, Іван Татарчиньский, Тимко Демків, Андрух Демків, Стефан Куликівский, Павло Петришин, Антін Сухович, Андрій Демків, Текля Демків і Іван Павлишин. В огни згоріло кількадесять штук курий і кількадесять овець. Шкода доходить до 40.000 і була лиш в части обезпечена. Причиною огню була здесь неосторожність паробків, що курили папіроси.

Телеграми.

Софія 23 цьвітня. Болгарска агентия заперечує донесеню часописий, немов би правительство візвало кн. Фердинанда телеграфічно до повороту до краю.

Льондон 23 цьвітня. Часописи гадають, що по виїзді губернатора Мільнера з Африки будуть на ново навязані мирові переговори за посередництвом якоїсь симпатичної для Бурів личности.

Вашингтон 23 цьвітня. Тутешний хіньский посол виготовлює мемориял до свого правительства, в котрім представляє, що найкористнїйшою річию для Хіни було би переведенє реформ.

Брукселія 23 цьвітня. Др. Лейдс вніс до німецкого міністерства справ заграничних протест против доставлюваня Англії армат і средств уоруженя зі сторони німецких фабрик до війни в полудневій Африці.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових, анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Н. Н. в Н.: Почтарі сільскі або сїльскі листоноси можуть бути лиш там установлені, де єсть більший рух почтовий по селах а де установленє окремого уряду почтового не оплатилось би. Коли міркуєте, що у Вас здав би ся такий сільский листонос, то підіть до Вашого уряду почтового і предложіть Ваш проєкт. Сільских листоносів установляє безпосередно почмайстер, а виїмково лиш Дирекция почтова. Сільский листонос мусить зложити кавцию в сумі 400 кор. Він робить з почмайстром письменну угоду і за взаїмним виповідженем на шість недїль. Сільский листонос, по зробленю угоди і зложеню кавциї, мусить зложити присягу, і его тогди обовязують всї законні постанови публичного слуги; він мусить слухати почмайстра і ходити лиш тими дорогами і по тих селах, як єму визначить почтар і точно о означенім часї прибувати на місце. В тих селах, котрі він обходить, уставляють ся скринки почтові, а він виймає з них листи і несе на почту. Его обовязком єсть дальше: Забирати листи і перекази почтові, газети і пакунки та всїлякі повідомленя (авіза), куверти, марки почтові, карти кореспонденцийні і бляпкети на телеграми (по 50 штук за 30 с. а продає кождий по 1 с.; зарабляє собі 20 с.) і то віддавати взглядно продавати по селах. Він вибирає листи із скринок, або таки просто від людий, приймає вкладки до почтової каси ощадности і продає карти почтової щадниці. Крім того може він людем робити ще й иншу прислугу, але за ту вже мусять они єму окремо платити. За доставу перекказів, листів грошевих належить ся єму 10 с., за пакунки 15 с. а за авіза 3 с. Сільский почтар, коли єсть в службі, мусить носити шапку з сірого сукна (mohrengrau), з но-

---

тії вузкі стежці забирала тілько місця, що менї справді не лишалось нічого иншого, як зійти з неї. Від моєї найпершої молодости займало мене незвичайно оповіданє о „блуднім сині“ і як міг найвчаснїйше сам дав примір того сина. Можу навіть сказати, що як на початкуючого, я досить добре грав свою ролю, однако хід цїлої справи спиняла злощастна незручність, з якою другі, котрих не хочу називати, мішали ся до тої річи. В ріжних часах — говорив дальше так холодно, немов би оповідав о якім чужім — вертав я до дому, але на жаль мушу признати, що при тих нагодах моє принятє цїлком не відповідало моїм бажанем. Запах жареного товстого теляти остав для мене цїлком незвістним і замість щоби мене радо витали, був я в деяких поодиноких случаях, коли важні грошеві справи привели мене до дому, примушений іти пішки з зелїзничого двірця.

— Справдї? Менї здаєть ся, що то не надто далеко — замітив я.

— Що найбільше три милї — відповів. — Для здорових, веселих подорожних то нічого не значить, але для дрожачих ніг бідного грішника то дуже томляча дорога. Тепер здаєть ся менї, ви вже трохи обізнані з історпєю нашої родини. Я все жалую чужинця, що приходить до якоїсь родини, не знаючи таких дрібних родинних обставин. Як легко можна там милити ся. О, прошу, прошу, не говоріть о тім — перебив кілька слів подяки з моєї сторони. — То не зробило менї пїякого труду, вірте менї. Труд взагалї єсть щось такого, чим я цїлком не займаю ся. Впрочім мусите ще знати, що нинї попадемо в велике гнїздо театральних аматорів. Нинї вечером відбуде ся в Сток Моретон послїдна проба одного представленя. Може то буде й лїпше, коли я ще раз перечитаю собі свою ролю. Колись грав я еї вже раз, але тепер вже не знаю з неї пї слова.

Відтак почав довго і пильно шукати в прекраснім, сріблом обитім ручнім куферку. З него витягнув вкінци зшиток і почав читати.

Я не переривав єму науки, крім кількома замітками про погоду, про стан мого родинного місця і мого власного здоровля, котре на жаль не було вже так сильне як давнїйше. Але що він відповідав лиш півслівцями, то згодом розмова перервала ся і ми мовчки доїхали до Сток Моретон.

IV.

Сток Моретон, хороший старий замок з часів королевої Єлисавети, стоїть на узгірю. Коли ми їхали простою, широкою алеєю фантастично пообтинаних пальм, зробила на мене повага і краса замку дуже миле враженє. Ми в'їхали в велику, склеплену браму і війшли відтак до довгої галї, котрої стелю піддержували грубі стовпи з артистично різьбленого білого піскoвцю. Тріскаючий огонь в величезній грубі кидав червонаве сьвітло на стїни обвішані ріжнородним оружием.

Мій товариш Черльс, здоймив верхне одїнє, приступив до огня і спитав служачого, де єсть сер Джордж Денверс.

— То сцену виставили на тамтім кінци галї, напротив стовпів? — замітив глядячи на деревляне підвисшене. — То добре. Я сам був би лїпше не міг зробити! Що чувати Бравн? Чи сер Джордж в сальоні? — Як бачу, подають вже чай! Ходіть, полковнику Міддльтон.

Ми пішли за служачим до сальону. Я з природи не дуже несьміливий, але мушу признати, що трохи був заклопотаний, коли побачив то велике товариство, яке ми там застали. Я вскорі познакомив ся з сер Джорджем Денверсом, трохи слабосильним старим паном, що приймив мене поважно і немов аж торжественно, але на привитанє сина відповів лиш холодним і строгим кивненем голови, що я з жалем зараз замітив.

Черльса я вже знав, а з другим сином Ральфом, червонолицим, молодим чоловіком веселого вигляду, я скоро заприязнив ся. Мене представлено якійсь старшій дамі, котру я цїлий вечер називав заєдно „леді Денверс“, аж Черльс при нагоді сказав менї, що его мати вже давно померла і єму не здаєть ся, щоби „его тїтка Марі“ мала охоту займити місце мачохи для своїх наців осиротїлих сестрінцїв. Отже тота така строга на вид старша дама, що вказувала Ральфови тілько прихильности а супротив Черльса поводила ся гордо і холодно, була тїтка, леді Марі Кенінгем!

Она в своїй молодости — як казала — знала ся трохи з сер Джоном Денверсом — і попросила мене сїсти коло себе. Жаль, який висказувала з причини его наглої смерти, видавав ся досить великий, тим більше коли зважить ся, що він не був еї личним приятелем.

маранчево-жовтим паском і білим орликом металевим, а на лївій руці мусить мати бляшку з написом: „ц. к. сільский листонос“. Крім того мусить він мати шкіряну торбу до замиканя (листів не вільно носити в руці або в кишени), атраментовий олївець і закована палицю, а на шнурку трубку. Коли приходить до села, то мусить трубити на знак, що прийшов і урядує. В службі може також носити для власної оборони револьвер, але може ужити его лиш в конечній потребі. Що такий листонос сільский мусить бути добре письменний, о тім чей не треба й говорити.

В краях більше просьвічених і з висшою культурою суть всюди сільскі листоноси; чи у нас міг би такий листонос удержати ся — сумнїваємо ся. Коли Вас стати на кавцию, пробуйте щастя. — **У. в Бр.:** Вишукати місце на керницю, де можна би легко докопати ся жили водної, єсть досить трудно, бо треба знати ся на будові землї. Як би ми то хотїли Вам докладно помістити, то мусїли би хиба написати зараз цїлу книгу, а мимо того Ви би ще не були мудрі з неї, бо крім самої теоретичної науки треба би ще мати й практику.

Можемо длятого лиш ось що сказати: Скоро би хтось хотїв копати керницю на горбі, що стоїть сам один висше понад цїлу охрестність, то копав би на дармо, бо вода з него спливає в долину і не задержуєсь в нїм, а допливу до него з висшого місця нема. Длятого треба копати керницю в долинї. По відкритих стїнках і з'убочах треба уважати, які суть верстви землї і куди ті верстви хилять ся. Коли видко верстви глину і піску, то вода буде спирати ся на глинї і випливати в ту сторону, в котру верстви нахилені. Звичайно в тім місци, де єсть границя межи піском або камінєм і глиною, будуть показувати ся жерела або бодай будуть рости такі ростини, котрі люблять воду (ситник, осока, підбіл і т. п.), а трава в тім місци буде буйнїйша і зеленїйша як де инде. Коли ґрунт єсть похилений н. пр. від півночи на полудне, то можна скорше докопати ся води в низшій сторонї (від полудня, як у висшій від півночи). Коли якесь місце єсть положене над рікою, то в сторонї близшій до ріки можна скорше докопати ся до води, бо звичайно спад води з ґрунтів іде до ріки яко до найнизше положеного місця. Найлїпше віддати роботу якомусь практичному керничникови, котрий не лиш зможе найлїпше вишукати місце але й поведе роботу так як потреба. При копаню керницї именно же глубокої треба бути осторожним, щоби земля не урвала ся і не засипала робітників в сподї, або щоби взагалї не було якого нещастя, калїцтва, задушеня ґазами і т. п.; за такі пригоди відповідає перед судом той хто копає або каже копати без відповідного забезпеченя. — **Зар. шк. в Обертинї:** 1) Гроші на „Siegen oder sterben“ ми одержали і нинї випишемо Вам книжку. Дістанете може до 8 днів а тогди просимо дати нам знати карткою, що одержали. — 2) О масованю (масажу) учить слїдуюча книжка: Leczenie ruchowe i miesienie (massage), dr. Zygmunt Aschkenazy, Львів 1892. Цїни не знаємо; подасть Вам кожда книгарня у Львові. Не повинна бути дуже дорога, бо невеличка; лиш красні і дуже інструктивні ілюстрациї можуть єї зробити трохи дорожшою (може 4 або 5 К.). —

К. Т. Д.: Коли хтось грозить Вам побитєм, пробитєм і взагалї ушкодженєм на здоровлю або майнї, то можете зажадати оборони суду і покараня напастника, але таку справу як і справу напастованя у власній хатї може Вам залагодити лиш адвокат, бо справу треба підобрати під відповідний параґраф і знати все як було та серед яких обставин. Ми кодексу карного не знаємо на память, шукати також годї, а за пораду у адвоката треба заплатити. Впрочім навіть не знаємо о що ходить і як було. Ми гадаємо, що другу справу можна підтягнути під параґраф о перешкоджуваню в урядованю; однакож треба знати близші обставини. — **Н. Н.:** На коклюш нема лїку; єсть то недуга заразлива, на котру западають найчастїйше дїти, але иноді і старші особи. Лїчити треба лиш відповідним способом житя, сьвіжий чистий воздух і мірна теплота потрібні. Здорові дїти треба відділити від слабих і уважати, щоби дїти взагалї підчас коклюшевої пошести не набавляли ся катару носового. В комнатї, де недужий на коклюш, дуже добре єсть скроплювати воздух і землю карболевим квасом змішаним з горячою водою, так, щоби у воздусї була карболева пара. — О нервовости треба богато писати і длятого лишаємо на пізнїйше. — **Д. Л. в Глеб.:** Невитягнений доси анї один. — **І. Я. в Тум.:** Не витягнений. (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди).

— Ми всї, полковнику Міддльтон, маємо свої хиби — говорила з лагідним усьміхом. — Сер Джон не був під тим взглядом виїмком, так само як і ми, хоч я не сумнїваю ся, що вік мусїв і на него вплинути трохи лагодячо, від часу як я его не бачила. Той вік мусїв вигладити хоч трохи его остру вдачу, котра в молодих его лїтах виявляла ся нераз навіть дуже сильно!

Видко було, що она сер Джона в его пізнїйших лїтах не знала. Між тим як она поважно споминала небіжчика, его добрі і злі прикмети, старав ся я в души впевнити ся, котра з присутних в сальонї пань єсть судженою Ральфа. Я не знав, котра з двох молодих дам, яким мене представлено. Одна була чорнява, друга білява, але котра з них була Аврелією Грант, судженою Ральфа, а котра Евелїною Деррік, своячкою родини, о тім впевнивсь я аж пізнїйше, коли замітив як Ральф ту біляву в ґалерії образів поцїлував. Я спитав Черльса чи добре вгадав. Ми стояли перед огнем в галї, заки цїле товариство зібрало ся довкола стола. Він сказав менї, що я справдї добре здогадав ся і вказав менї чорняву панну Евелїну Деррік, що саме наливала чай. — Я мусїв признати, що Ральф міг залюбити ся в своїй судженій. Була пречудна і дуже мила. Коли оживляла ся і скоро говорила, пізнати було по єї вимові Ірляндку.

— Як Ральф запізнав ся з нею — спитав я Черльса.

— Тамтого лїта на Ріґі, в Швайцариї — відповів Черльс. — Треба буде й менї на другий рік там поїхати. Побіч леді Марі сиділа там раз в готели при столї хороша сирітка, то була Аврелїя, і там обі запізнали ся. Показало ся, що товаришка подорожи чи ґувернантка тої сирітки була рідною сестрою товаришки чи ґувернантки леді Марі. А вислід був такий, що обі заприязнили ся. Як порядний і совістний сестрінець появляє ся коло них Ральф. Відтак чотирнайцять днів хорошої погоди.... прогульки в гори... сперщу симпатия, відтак чим раз більша прихильність, обручка заручин і то цїла історія.

Саме як він скінчив, приступила до нас Евелїна Деррік. То була висока, струнка дївчина з поважним, але лагідним лицем. Була також досить хороша, але єї краса не могла рівняти ся з красою Аврелїї.

Відтак появила ся Аврелїя в білій, блискучій атласовій сукни, відтак сер Джордж сам а за ним Ральф, що подав рамя леді Марі, бо терпіла на ревматизм в нозї. Відтак задзвонено і цїла саля наповнила ся товпою гостий, старих і молодих, приятелїв і знакомих родини, що прибули, аби взяти участь в представленю і бачити як будуть грати їх сини і дочки. — Позаяк я сам нїколи не міг спамятати їх назвиц то навіть не буду пробовати подавати їх тут, тим більше, що они не мають для нас найменшого значіня.

(Дальше буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по цїнї 1 Кор. за брошур. і 1 К. 30 с. за оправлену книжочку.

Землю на продаж

а то 350 морґів доброго орного поля, 170 морґів лїса придатного під вируб і 100 морґів сїножати з великою, солодкою травою враз з 7ма мешкальними будинками і будинками господарскими має обшар двірский в Стрілисках старих, п. п. Стрілиска нові, по дуже уміренній цїнї.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим лїком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по его смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть его зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватїє так як мід правдивий. Хто би хотїв мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— **„Краєвий Союз кредитовий“**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти“), приймає вкладки ощадности в довільній висотї і опроцентовує на $4\frac{1}{2}\%$. Один удїл членьский в „Краєвім Союзї кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квотї 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висотї 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий“ на заосмотрюване руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє користних парцеляций.

---

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованєм 15 кр. Адміністрация „Народної Часописи“.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Ч. В. кр. 22.639/901.

Оповіщене.

В краєвих низших школах рільничих в Бережници п. Стрий, в Городенцї, в Ягольници, в Кобірницях п. Кенти, в Суходолї п. Коросно зачинає ся шкільний рік 1901/2 з днем 1-го липня 1901 року.

Краєві низші школи рільничі мають на цїли образувати передовсім синів селян на уздібнених практичних господарів.

Цїлий курс науки треває три роки. Всї ученики мешкають в заведеню. Оплата за удержане в заведеню виносить 150 корон піврічно. Незасібні ученики можуть бути приняті на копіт фонду краєвого, то значить дістають безплатно мешканє, харч і одежу.

Подаваня о приняте до котрої небудь з повисше наведених шкіл рільничих, треба вносити найпізнїйше до дня 1-го червня с. р. до Дирекциї школи. До подання, котре єсть вільне від стемпля, треба долучити:

1. Метрику уродженя на доказ, що кандидат скінчив 16 рік житя;
2. сьвідоцтво здоровля, виставлене лїкарем;
3. сьвідоцтво шкільне і окінченя школи народної і сьвідоцтво моральности;
4. сьвідоцтво убожества, єсли кандидат убігає ся о приняте на копіт фонду краєвого.

З Виділу краєвого Королївства Галичини і Володимириї враз з Великим Князївством Краківским.

У Львові, дня 15 цьвітня 1901.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)